

DE OPEN HOF

Houd moed Heb lief

Deze bemoediging, een banner van de PKN, is ook te lezen aan het kerkgebouw De Open Hof. De prominente plek aan de buitenkant bij de deur moest opgegeven worden. De banner was verscheurd. Uiting van irritatie over “beelden” in het publieke domein, die irritaties oproepen of puur vandalisme? Er is nu gekozen voor een plek in de glazen gang in de kerk, die ook vanaf de buitenkant te lezen is.

Deze woorden zijn namelijk als bemoediging bedoeld in deze tijd van anderhalvemetermaatschappij en – kerk.

Ze zijn, onder meer, te lezen in een brief van de profeet Jeremia aan de ballingen in Babel, ongeveer 2600 jaar geleden (Jeremia 29: 4 t/m 14).

De ballingen in Babel worden opgeroepen hun leven in die moeilijke situatie van uitzichtloosheid en vreemdelingschap vol te houden. Ga niet bij de pakken neerzitten, neem je leven op voor zover dat mogelijk is en zet je in voor de gemeenschap waarin je leeft. Dat schrijft Jeremia. En bidt voor de plaats waar je nu – gedwongen- in moet wonen. Kan dat in zo’n nare situatie?

Diezelfde vraag hadden jonge predikanten in de voormalige DDR. Zij vroegen in 1956 aan professor Karl Barth : kunnen wij het als gelovigen, als kerk, volhouden in een volstrekt atheïstische maatschappij? Zijn advies was : loop niet weg naar het westen, neem je plek als kerk in deze communistische maatschappij in.

Sommigen vonden dit advies onbegrijpelijk. Het is toch onmogelijk als kerk in zo’n maatschappij, waarin je eigenlijk niet mag bestaan, te leven?

Anderen vonden het haaks staan op de grondige kritiek , die Barth eerder op het nazisme had gehad (zie hiervoor de Barmen Thesen uit 1934). Een enkeling had er begrip voor. Een christen wordt geroepen het leven vol te houden, ook in moeilijke omstandigheden. En zo zijn vele predikanten gebleven. En, kunnen we nu zeggen, wat is er in de DDR-periode veel zegen van de kerk voor alle mensen uitgegaan. Als ruimte waar je eerlijk je mening kon zeggen over het regime, over je eigen moeiten en verdriet. Wat een kracht is er uitgegaan van die geweldloze protestdemonstraties na afloop van de avondgebeden in de kerken in de grote steden. Wat hebben wij veel geleerd van onze partnergemeente, de Trinitatisgemeente in Dresden.

De ballingen in Babel beleefden hun deportatie als straf van God voor hun egoïstische levensstijl. Met deze visie hebben de meesten van ons moeite. Maar wat is er tegen om een radicaal gebeuren als een coronacrisis als een waarschuwing van God te zien? Onverwacht stilgezet worden bij de wijze waarop je leeft, en die je oneindig en absoluut dacht, kan toch heilzaam zijn? Gaat het je om steeds meer te bezitten of om mens met de mensen te zijn? Natuurlijk is dat te simpel gezegd. Maar ik herken zelf wel iets van deze vragen over mijn eigen levensstijl en mijn denken en verwachtingen. Leren we in deze tijd niet onderscheiden waar het echt op aankomt in het leven?

De ballingen bevestigen hun identiteit in het samenkomen rond het Woord, samen te bidden en de lofzang gaande te houden. Zij moeten twee generaties geduld hebben voor er verandering in hun situatie – ook weer onverwacht- komt. Al die tijd houden ze het uit met deze belofte: “ Ik heb jullie geluk voor ogen, niet jullie ongeluk: Ik zal jullie een hoopvolle toekomst geven. Jullie zullen Mij aanroepen en tot Mij bidden, en Ik zal naar jullie luisteren”

Protestantse Gemeente
Veenendaal

DE OPEN HOF

(Jeremia 29: 11-12). Volgens mij kunnen wij in 2020 nog steeds moed putten uit deze belofte.

Mijn leven is een splinter aan de tijd

Mijn leven is een splinter aan de tijd,
een oogwenk slechts van een oneindig heden.
Een verre ster, stofje van eeuwigheid,
kind van mijn tijd ben ik, zonder verleden.

Mijn toekomst komt nu ik geboren ben:
genadig ogenblik tussen de tijden.
Werk van Gods hand en letter uit zijn stem
ben ik een grasje uit zijn weidse weide.

Mijn tijden zijn in Gods verheven hand.
Geluk van uren duurt als duizend jaren.
De tijd ontschiet mij gaande naar het land
van God. Altijd zal Hij mij wél bewaren.

(Lied 847, Liedboek- Zingen en bidden in huis en kerk)

Hoor mij, God
Hoor mij, god,
Als ik tot U roep.
U ziet mijn verdriet,
U kent de vragen,
die mijn gedachten vervullen.
U weet hoe ik opzie
tegen de dag van morgen.
Versterk in mij het geloof
dat ik mijn weg niet alleen ga.
Troost mij
met uw aanwezigheid,
nu en in de dagen die komen.

(Sjoerd Zwaan , Liedboek- Zingen en bidden in huis en kerk (blz. 1366))

Ds. Aafke Rijken